

อีกมุมหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาจราจร

เรียน บ.ก. มติชน

ผมไม่ได้เขียนจดหมายมาคุยด้วยนานพอสมควรครับ แต่ก็ติดตามผลงานและข่าวจากท่านและคณะตลอดมา จนกระทั่งเมื่อเช้าวันศุกร์ ที่ 13 ตุลาคม ได้อ่านพบพาดหัวข่าวหน้าใน ๆ ท่านองว่า **"ตุลาการพาณิชย์นำรถยนต์เข้าประเทศในช่วงที่ผ่านมาไม่นานได้เป็นหมื่นล้านบาท"** ทำให้สะดุดคิด หลังจากอ่านสาระในกระแสข่าวแล้วยิ่งทำให้คิดถึงถึงความรู้สึกของหน่วยงานที่เก็บภาษีในกรณีนี้ว่า การได้เงินภาษีมาก ๆ น่าจะเป็นผลงานที่ควรภูมิใจไม่ได้ ซึ่งผมคงไม่วิจารณ์ความรู้สึกของหน่วยงานนี้ โดยที่รู้สึกว่าคุณถูกอย่างไรคงไม่ใช่เป็นเรื่องของหน่วยงาน กังกล่าว หากถือเป็น เรื่องของกลุ่มผู้บริหารบ้านเมืองซึ่งน่าจะมองเห็นภาพรวม และแก้ไขปัญหาได้อย่างสอดคล้องกันทุกจุด

ผมอ่านข่าวจากมติชนแล้ว ออกรู้ถึงภาพที่มองเห็น เมื่อไม่กี่วันมานี้ไม่ได้ ขณะที่นั่งรถกลับจากจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเข้ากรุงเทพฯ. มาถึงช่วงระหว่างชลบุรีกับบางปะกง มองเห็นขบวนรถบรรทุกประมาณกว่า 10 คันวิ่งเรียงแถวกันยาวเหยียด แต่ละคันบรรทุกรถยนต์ใหม่คันละ 6 คัน วางสองชั้นบนโครงเหล็ก ผมจึงสะดุดใจให้คนซึ่งนั่งมาด้วยคุณและพุดว่า "นี่หรือความจริงใจในการแก้ไขปัญหาจราจรติดขัดในกรุง" และตรงนี้เอง น่าจะเป็นผลประโยชน์อันมหาศาลซึ่งกลุ่มคนที่เข้าไปมีอำนาจบริหารประเทศทุกยุคสมัยไม่อาจแตะต้องได้จึงไม่พูดถึง หรือหากพูดถึงก็เป็นไปตามพิธีเท่านั้น

การแก้ปัญหาที่เหตุ จำเป็นต้องมองทวนกระแสหรือทวนกลับมามองอีกด้านหนึ่งให้เห็นและกล้าที่จะตัดสินใจทำอย่างจริงจัง บางคนกล่าวว่ากลุ่มผู้บริหารประเทศมองทวนกระแสไม่เป็น เอาแต่วนเวียนอยู่แต่เพียงภาพเฉพาะหน้า แล้วก็คิดที่จะส่งเครื่องมือนำพาแพง ๆ มาจากพื้นฐานเมืองฝรั่งและญี่ปุ่น ซึ่งมันก็มีสองแง่เช่นกัน อาจเป็นเพราะหันหลังไม่เป็นจริง ๆ หรือว่าหันได้แต่ไม่กล้าหาญพอที่จะแตะต้อง ยิ่งคนในกลุ่มซึ่งมีเบื้องหลังผูกพันอยู่กับผลประโยชน์ของตนบ้างของพรรคพวกบ้างซึ่งมีสายโยงใยถึงกันไม่มากก็น้อย น้อยคนนักที่จะกล้าเอาชนะใจตัวเอง

เพราะเริ่มหันก้าวเข้าไปสู่อำนาจก็สะท้อนให้อำนาจใจได้แล้วว่า เป็นเพราะ"ความอยากใหญ่ อยากรมีหน้ามีตาและแน่นอนที่สุด จากรากฐานนี้เองเมื่อเข้าไปแล้วก็ต้องเป็นอย่างนั้น แต่คนยุคนี้หลายคนแสดงละคร-ได้เก่งยิ่งขึ้น แม้สิ่งซึ่งสะท้อนภาพให้เห็นจากจอโทรทัศน์มันก็บ่งบอกถึงสังคมของยุคปัจจุบันซึ่งผู้ใหญ่ถ่ายทอดไว้ให้คนรุ่นหลัง ภาพรวม ๆ จากจอโทรทัศน์จึงทำให้รู้สึกได้ว่า "เป็นยุคอิทธิพลคาราคาจอโทรทัศน์ชัดเจนนยิ่งขึ้น" หากใครมีโอกาสเดินทางไปสัมผัสบรรยากาศในหลายประเทศ ซึ่งขณะนี้กำลังที่หลังเราอยู่ แล้วทวนกลับมามองที่เรา จะเห็นความแตกต่างได้อย่างชัดเจน แต่ภาพที่ส่งมาให้เรามั่นคนละด้านกันกับสิ่งซึ่งให้คนของเขาเอง

เช้าวันนี้ 14 ตุลาคม วันมหาวิปโยค ซึ่งคนในกลุ่มที่มีอุดมการณ์ ชัมชนต้องขาดเจ็บและเสียชีวิตกันไปก็ร้าย โดยที่คาดหวังไว้ว่าประชาธิปไตยจะแบ่งบานและช่วยให้บ้านเมืองเจริญตามความคาดฝันของเขา แต่คนซึ่งแสดงตัวว่าตนและพรรคพวกจะเข้าไปสืบทอดเจตนารมณ์เท่าที่สะท้อนภาพออกมาให้เห็นกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า และเข้าไปอยู่ในด้านบริหารและจัดการซึ่งเป็นรูปธรรม ได้แสดงความจริงใจและความกล้าหาญแค่ไหนยังคงสงสัยกันไปอีกนาน และไม่เพียงในด้านการเมืองแม้ด้านการศึกษาเอง ภาพที่เห็น ๆ กันก็ยังคงยึดติดอยู่กับรูปแบบเก่า ๆ เป็นส่วนใหญ่ บ้านเมืองจึงยังคงมีวิถีการเปลี่ยนแปลงที่ตกต่ำลงไปเรื่อย ๆ

ผมพูดกว้างออกไปเรื่อย ๆ ทวนกลับมามองแม้เพียงปัญหาจราจรติดขัด เช้าวันนี้ก็มีข่าวรายงานว่า สหรัฐอเมริกาปรารถนาว่า การขายรถในเมืองไทยเพียงปีเดียวมีจำนวนเท่ากันจำนวนรถยนต์ซึ่งผลิตรวมจากสองโรงงานใหญ่ ๆ ในอเมริกา จึงขอให้คนไทยลองคิดกันดูเองว่าการมาแก้ปัญหาวันเวียนอยู่ในกรุงเทพฯ. ๆ.

ยิ่งมองภาพปัญหาจำกัดตัวเองอยู่แค่บนพื้นผิวถนบน จะแก้อะไรได้หรือไม่ สภาพหลอกคนทั่วไปจึงยังคงเป็นไปเรื่อย ๆ อย่างจับได้ยาก ใครที่ว่างจริงใจและคิดว่าตนทำได้ยิ่งกำหนดว่าจะได้เมื่อนั้นเมื่อนั้น สภาพความรู้-สัจนึกคิดจึงตกไปอยู่ในลักษณะซึ่งเรียกกันว่า"ฝนกลางอากาศ" อาจเป็นเพราะความไม่รู้ ซึ่งก็คงเป็นบทเรียนอันล้ำค่าแก่ตนเองไปตลอดชีวิต.

เมื่อไหร่ บทเรียนที่ได้รับซึ่งยังคงเป็นต่อไปอีกหลายรอบวัฏจักร ไปถึงจุดซึ่งทำให้คนไทยละลดการเอาแต่ทะเลาะกัน บนพื้นฐานสัจธรรมที่หันมาร่วมกันปฏิบัติร่วมกันคิดจากใจจริงได้เมื่อนั้นควรถือว่าถึงจุดเริ่มต้นของความหวังว่าจะเป็นความจริงได้.

14 ตุลาคม 2538

ระพี สาคริก